

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
JUGOSLAV PURAN I DEJAN BOSANAC

Josipa Jelačića 12, 43000 Bjelovar
tel: 043/243-081, tel / fax: 043/410-090, mob: 098 377 981
e-mail: odvjetnik.puran@gmail.com

UsI-3535/2021

UPRAVNI SUD U ZAGREBU

Tužitelj: **BIOMINERAL AGROSTEMIN j.d.o.o.**, Bjelovar, Gudovačka 42
OIB: 32031589676, zastupan po odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda
Jugoslav Puran i Dejan Bosanac, Josipa Jelačića 12, Bjelovar

Tuženik: **REPUBLIKA HRVATSKA, MINISTARSTVO FINACIJA, SAMOSTALNI
SEKTOR ZA DRUGOSTUPANJSKI UPRAVNI POSTUPAK,**
OIB: 52634238587

T U Ž B A

prilozi: - punomoć
- prvostupanjsko rješenje
- žalba
- drugostupanjsko rješenje
- prvostupanjsko rješenje u ponovljenom postupku
- žalba
- drugostupanjsko rješenje
- zk izvadak i posjedovni list nekretnine tužitelja
- račun dobiti i gubitka

2 puta

Prvostupanjskim rješenjem Porezne uprave, PU Bjelovar, KLASA: UP/I-471-02/19-01/11, URBROJ: 513-07-07/19-01 od 5.3.2019. tužitelju je za razdoblje od 01.01.2017. do 31.05.2017. utvrđena veća osnovica poreza na dodanu vrijednost (dalje: PDV) u iznosu 4.762.883,58 kn te obveza PDV-a u iznosu 829.032,01 kn i, a rješenje se temelji na tvrdnjama poreznog tijela:

1. da je tužitelj u razdoblju od 01.01.2017. do 31.05.2017. neosnovano iskazao primitak dobara iz EU (Slovenije) u iznosu 4.058.527,79 kn i na osnovu toga neosnovano iskoristio odbitak pretporeza u iznosu 735.353,78 kn
2. da tužitelj nije prijavio stjecanje dobara iz EU (Slovenije) u iznosu od 686.755,59 kn te mu je na tu osnovicu utvrđena obveza PDV-a u iznosu od 89.278,23 kn
3. da je tužitelj neosnovano iskoristio odbitak pretporeza od isporuka primljenih u RH u iznosu od 4.400,00 kn.

Tužitelj pojašnjava da se utvrđenja poreznog tijela iz točke 1. i 2. odnose na poslovni odnos tužitelja s istim trgovačkim društvom-GRIT TRGOVINA d.o.o. iz Slovenije. Nakon provedenog nadzora prvostupanjsko tijelo utvrdilo je da se promet robe koji je tužitelj iskazao kao primitak robe od slovenskog društva u iznosu 4.058.527,79 kn nikada nije dogodio već da roba nakon uvoza iz Srbije u Hrvatsku nikada nije napustila tužiteljevo skladište u Bjelovaru smatrajući da tako proizlazi iz knjigovodstvene dokumentacije tužitelja. Međutim, na temelju podataka slovenskog poreznog tijela iz postupka nadzora, porezno tijelo utvrdilo je da je slovensko društvo u nadziranom razdoblju prijavilo za 686.755,59 kn isporuka više prema tužitelju (4.745.283,38 kn) za koju razliku pak zaključuje da su se dogodile. Dakle, u istim, nepromijenjenim okolnostima za isti poslovni odnos tužitelja i slovenskog društva GRIT TRGOVINA d.o.o. u istom razdoblju porezno tijelo tvrdi da se odnos dogodio i, kontradiktorno tome, da se nije dogodio, pri čemu ne daje bilo kakve suvisle argumente i dokaze koji bi uopće potvrdili postojanje isporuka u iznosu od 686.755,59 kn osim činjenice da je „slovensko društvo to tako iskazalo“. Točnije, bez bilo kakvog dokaza o poslovnom događaju (vrsta i količina robe, vrijeme i način isporuke, prijevoznik i sl.), porezno tijelo je tužitelju nametnulo poreznu obvezu, dok mu s druge strane, potpuno dokumentirane i dokazane poslovne događaje (promet robe od 4.058.527,79 kn) osporava kao da se nisu dogodili.

Po žalbi tužitelja na navedenog rješenje, rješenjem tuženika KLASA: UP/II-471-02/19-01/224, URBROJ: 513-04-20-2 od 31.12.2020. navedeno prvostupanjsko rješenje je **poništeno** upravo zbog navedenih kontradiktornosti, uz obrazloženje da „*činjenica da je inozemno društvo prijavilo veći iznos isporuka prema žalitelju ne može se smatrati oporezivim stjecanjem dobara unutar Europske unije pukim podvođenjem pod materijalnu zakonsku normu prije nego se utvrdi za koju vrstu dobara i kako je uopće moglo doći do transakcija u nepromijenjenim uvjetima u kojima također nije životno ni moguće da je roba bila uskladištena „nigdje“, kako za osporene isporuke u iznosu od 4.058.527,99 kn tako i za razliku isporuka u iznosu od 686.755,59 kn, a koje je činjenice koje utemeljuju porez prvostupanjsko tijelo propustilo obrazložiti sukladno teretu dokaza kojeg snosi u postupku čime je nezakonito utvrdilo da je žalitelj trebao obračunati PDV po stopi od 13% u iznosu od 89.278,23“.*

U ponovljenom postupku nadzora, novim rješenjem Porezne uprave, PU Bjelovar, KLASA: UP/I-471-02/19-01/11, URBROJ: 513-07-07/21-19 od 28.4.2021. prvostupanjsko je tijelo ponovno utvrdilo **identičnu poreznu obvezu tužitelju kao i ranije poništenim rješenjem bez izvođenja bilo kakvih novih, odgovarajućih dokaza i utvrđivanja novih činjenica. Već sama činjenica da prvostupanjsko tijelo nije otklonilo ranije utvrđene nedostatke u postupku nadzora bio je dovoljan razlog za ponovnim poništenjem njegovog rješenja.**

Međutim, u ponovljenom postupku tuženik (potpuno kontradiktornom argumentacijom i zaključcima u odnosu na svoje ranije rješenje o poništenju i uputi prvostupanjskom tijelu) ovdje pobijanim rješenjem KLASA: UP/II-471-02/21-01/299, URBROJ: 513-04-21-2 od 30.09.2021. sada potvrđuje novo prvostupanjsko rješenje unatoč tome što ranije utvrđeni propusti i nepravilnosti ni na koji način nisu otklonjeni.

1) Tužitelj prvenstveno ističe kako je postupanje poreznog tijela tijekom nadzora opterećeno nizom povreda odredaba iz članka 121. stavak 2., stavak 3. i stavak 6. te članka 82. i članka 83. Općeg poreznog zakona (dalje: OPZ) s obzirom da tužitelju nije bilo omogućeno sudjelovanje na očevidima dana 25.3.2021. i dana 8.6.2018. godine pri čemu ni tužitelj niti njegov punomoćnik nisu bili obaviješteni o određivanju i održavanju tih očevida.

Sukladno **čl. 82. st. 1. OPZ-a** očevid se obavlja kad je za utvrđivanje ili razjašnjenje činjenica bitnih za oporezivanje potrebno neposredno opažanje službene osobe poreznog tijela te porezni obveznik **ima pravo biti nazočan očevidu** i ne smije ometati očevid.

Sukladno **čl. 82. stavak 2. OPZ-a** propisana je mogućnost da se očevid provede bez nazočnosti poreznog obveznika, međutim niti jednom odredbom OPZ-a nije dopušteno provoditi očevid bez njegovog obavješćavanja o istome. Također u **čl. 83. OPZ-a** propisano je kako osim poreznog obveznika i punomoćnika, o očevidu trebaju biti obaviješteni vlasnici i posjednici prostora koji je predmet očevida. Iz katastarskih i zemljišnoknjižnih evidencija proizlazi da su vlasnici i posjednici nekretnine koja je bila predmetom očevida Nebojša Margetić, raniji z.z. tužitelja te Grozdana Margetić, a koji također nikada nije obaviješteni o očevidu.

Sukladno **čl. 68. st. 2. Zakona o općem upravnom postupku** (dalje: ZUP) očevid se određuje **zaključkom** koji tužitelj ni njegov punomoćnik nikada nisu zaprimili. Sukladno **čl. 83. st. 5. ZUP-a** stranke i drugi sudionici u postupku obavješćavaju se **osobno**, osim kada stranka ima **osobu ovlaštenu za zastupanje** (odvjetnika) ili opunomoćenika za primanje obavijesti.

Sukladno **čl. 121. st. 6. OPZ-a** ovlaštena osoba za porezni nadzor, poreznom obvezniku odnosno njegovom punomoćniku **mora omogućiti nazočnost pri pregledavanju prostorija**, pa neobavješćavanjem o očevidu sukladno zakonu, tužitelju i njegovu odvjetniku porezno tijelo izravno uskraćuje navedeno pravo dovodeći sebe u povoljniji položaj. Iz svega navedenog proizlazi jasna i nedvosmislena zakonska dužnost poreznog tijela da poreznog obveznika i njegovog punomoćnika obavijesti o očevidu te im omogući prisutnost na očevidu. Tvrdnjom da takve zakonske obaveze ne postoje, tuženik kao i prvostupanjsko tijelo dokazuju očigledno nepoznavanje postupovnih dužnosti i ovlaštenja u porezno-upravnom postupku propisanih OPZ-om i ZUP-om zbog čega tužitelj evidentno trpi štetne posljedice. **Postupanjem protivno navedenim odredbama OPZ-a i ZUP-a, porezno tijelo na nezakonit način poreznog obveznika i njegovog punomoćnika eliminira iz sudjelovanja u dokaznim radnjama u postupku te saznanja stečena tim radnjama predstavljaju nezakonite dokaze i ne mogu se koristiti kao dokaz u ovom postupku.**

2) Nadalje, u pogledu utvrđene porezne obveze u iznosu od 89.278,23 kn sukladno isporukama iskazanim od strane slovenskog društva prema tužitelju u iznosu od 686.755,59 kn, potvrdivši navode prvostupanjskog tijela, tuženik protivno pravilima o teretu dokazivanja taj teret protupropisno prevladuje na tužitelja. **Naime, tužitelj nije dužan niti može dokazivati i pravdati isporuke za koje niti ne tvrdi da su se ikada dogodile već je taj teret isključivo na strani onoga tko to tvrdi-porezno tijelo.** Sva knjigovodstvena dokumentacija tužitelja dostavljena je poreznom tijelu te je neosnovano očekivati da tužitelj dokumentacijom kojom ne raspolaže dokazuje poslovne događaje o kojima nema saznanja.

S obzirom da je tuženik svojim ranijim rješenjem potvrdio kako je upravo porezno tijelo dužno dokazati „višak“ iskazanih transakcija, a samo prvostupajsko tijelo tvrdi da o tome ne postoje dokazi (str. 5 pobijanog rješenja), **neosnovane su i nejasne tvrdnje tuženika da bi samom promjenom argumentacije poreznog tijela usmjerene na terećenje tužitelja za prijevarno postupanje s ciljem zlorabuse sustava PDV-a te pukom činjenicom da „višak“ isporuka, suprotno načelu neutralnosti oporezivanja, nigdje nije oporezovan, takve isporuke bile dokazane i da se mogu smatrati oporezivim događajem.** Kako je već navedeno, ranijim rješenjem tuženika poreznom je tijelu ukazano da se porezna obveza ne može temeljiti isključivo na činjenici što je isporuka iskazana u evidencijama drugog društva te da je teret dokazivanja oporezivog događaja na poreznom tijelu. Budući da u postupku nadzora nije utvrđeno o kojoj se vrsti i količini robe radi, vrijeme isporuke, gdje se isporučena roba nalazi, odnosno da li je ista u posjedu poreznog obveznika ili otuđena daljnjim stjecateljima, sporna isporuka ne može se smatrati dokazanim oporezivim događajem u smislu odredbi Zakona o PDV-u. Ujedno, porezno tijelo nije utvrdilo da li su navedene okolnosti koje se tiču vrste, količine i isporuke robe utvrđene od strane slovenskog poreznog tijela u postupku nadzora slovenskog društva.

Nezakonit je i stav tuženika da je tužitelj trebao od slovenskog društva tražiti informacije o korištenju njegovog PDV ID broja za sporne transakcije budući da tužitelj o njima nije imao bilo kakva saznanja, a niti je zbog toga trpio posljedice koje bi zahtijevale njegovu intervenciju. To potvrđuje i navod poreznog tijela da je društvu GRIT TRGOVINA d.o.o. ukinut PDV ID broj zbog sumnje na njegovu zlorabu što ukazuje na mogućnost da je i PDV ID broj tužitelja bio zlorabljiv od strane slovenskog društva.

Dakle, u ponovljenom postupku nadzora nije dokazano da sporna roba uopće postoji, a kamoli daljnje manipulacije istom, dakle nisu utvrđene apsolutno nikakve činjenice koje bi dokazale tužiteljevu obvezu PDV-a u iznosu od 89.278,23 kn, međutim tužitelju se ta porezna obveza ponovno nameće kao nesporna.

3) Nadalje, neosnovane su tvrdnje o bilo kakvoj zlorabi sustava PDV-a jer takve zaključke nije moguće izvesti iz knjigovodstvene dokumentacije u spisu niti iz rezultata izvedenih dokaza. Sva tužiteljeva dokumentacija dosljedno i vjerodostojno svjedoči o poslovnim transakcijama i kretanju robe te ne ukazuje na bilo kakvo nezakonito prikazivanje transakcija zbog čega tužitelj tvrdnje o zlorabi smatra malicioznima, tim više što porezno tijelo nikada ranije tijekom postupka nije tvrdilo ništa slično.

U pogledu navoda o zlorabi sustava PDV-a, tužitelj navodi:

a) Prvenstveno, tužiteljevim postupanjem ni na koji način nije nastala šteta za državni proračun Republike Hrvatske. Da je u trenutku uvoza predmetne robe tužitelj istu opteretio PDV-om, za plaćeni iznos PDV-a mogao bi zatražiti povrat čime bi faktična situacija s poreznog aspekta bila identična situaciji u kojoj je tužitelj iskoristio pravo na odbitak PDV-a. Ako je zakonom propisana nemogućnost korištenja prava na odbitak pretporeza, tužitelj nije lišen prava na povrat PDV-a. Zbog toga pravo na odbitak pretporeza predstavlja svojevrsnu pogodnost za poreznog obveznika koji u trenutku stjecanja dobara ima mogućnost odgode plaćanja porezne obveze do trenutka prodaje robe svojim kupcima.

Predmetna roba nakon stjecanja iz Slovenije u **pravilu je prodana kupcima u Republici Hrvatskoj**, te ni u kojem dijelu nije vraćena u Srbiju kako to porezno tijelo tvrdi (stranica 25 prvostupajskog rješenja). **Radi se o ključnim okolnostima kod utvrđivanja prijevarnog postupanja radi zlorabuse sustava PDV-a, međutim suprotne tvrdnje poreznog tijela apsolutno su neistinite, paušalne i ničim dokazane jer u prilog tomu ne postoji niti jedan dokaz.**

Pod pretpostavkom da je porezno tijelo u pravu kada tužitelju osporava pravo na odbitak pretporeza, tada je **nužno** utvrditi da li je i koliko robe tužitelj naknadno prodao jer je za tako

prodanu robu posljedično već plaćen PDV prilikom prodaje pa bi osporavanjem prava na odbitak pretporeza za naknadno prodanu robu tužitelj bio dvostruko oporezovan (prvi put nakon prodaje, a drugi put kroz osporavanje odbitka pretporeza). Radi toga porezno tijelo bilo je dužno izvršiti pregled i popis robe koja se nalazi u skladištu tužitelja te stanje zaliha usporediti s knjigovodstvenim i skladišnim karticama. Porezno tijelo nije poduzelo niti jednu radnju u cilju utvrđivanja tih okolnosti slijedom čega se pod navedenom pretpostavkom ne može osnovano osporavati odbitak pretporeza na cjelokupni iznos kao niti tvrditi da je bilo kakva roba ponovno vraćena u Srbiju.

b) Potpuno je irelevantna činjenica što tužitelj nije predočio dokumentaciju glede troškova goriva i korištenja vozila prilikom transporta robe jer obveza vođenja posebne evidencije o tome niti ne proizlazi iz odredbi Zakona o porezu na dodanu vrijednost ili drugog propisa. Promet robe tužitelj je dokazao drugom vjerodostojnom dokumentacijom. Troškovi prijevoza i sl. troškovi stvarno ne moraju ni biti podmireni na teret tužitelja pa u tom slučaju ni ne ulaze u njegove rashode, dok porezno tijelo niti ne tvrdi da su troškovi prijevoza plaćeni na teret tužitelja.

Ukoliko porezno tijelo smatra suprotno, bilo je dužno provjeriti da li je nadzorom kod GRIT TRGOVINA d.o.o. utvrđeno da bi trošak goriva bio podmiren na teret tog društva imajući u vidu da je prijevoz robe u određenom dijelu izvršen od strane odgovorne osobe tog društva Milana Savića. Kretanje spornog vozila porezno tijelo je mogao utvrditi i kontrolom prijedanih kilometara ili pribavom podataka o prijelazu državne granice od strane carinskih tijela, međutim nadzor nije poduzeo niti jednu radnju u cilju utvrđivanja tih okolnosti. Ovdje se također radi o činjenicama koje idu u prilog tužitelja koje je porezno tijelo dužno utvrđivati po službenoj dužnosti, čime je porezno tijelo postupilo suprotno odredbi iz čl. 121. st. 2. OPZ-a.

c) Nadalje, osim puke tvrdnje da su tužitelj i društvo GRIT TRGOVINA d.o.o., povezana društva porezno tijelo ni na koji način ne obrazlaže i dokazuje elemente njihove povezanosti. **Navedena društva nemaju zajedničke osnivače, odgovorne osobe, poslovnu adresu, državu sjedišta, kapital ili drugu imovinu te se ne može govoriti o bilo kakvoj povezanosti u kontekstu prijavarnih namjera i zlouporabe sustava PDV-a.** Navedena društva povezana su isključivo poslovnim interesom koji je notorno osnova svakog oblika poslovne suradnje te je nemoguće biti sudionikom na tržištu ako između zainteresiranih strana ne postoji određena razina povjerenja koja čini moralnu osnovu svake suradnje. Broj dopuštenih transakcija između trgovačkih društava nije propisan bilo kojim aktom i isto bi bilo suprotno tržišnoj logici koja dozvoljava sudionicima da slobodno stječu i prodaju robu.

Isto tako niti obveza osiguranja robe u prometu ne proizlazi iz bilo kojeg propisa već je ona stvar odluke prodavatelja o razini sigurnosti koju će primijeniti u prijevozu. Činjenica da poreznom tijelu „nije uobičajeno“ ono što je u poslovnom svijetu svakodnevno i uobičajeno, nije apsolutno nikakav dokaz nezakonitih radnji već subjektivan i tržišno nelogičan stav poreznog tijela s pogrešnom pretpostavkom da je svaka radnja tužitelja prijevarena.

d) Netočno je i proizvoljno utvrđenje da se dobra kojima se trgovalo isporučuju nekoliko puta sa zamjenom kupca i prodavatelja. **U stvarnosti se radi o sukcesivnim isporukama istovrsnih dobara što bi porezno tijelo i utvrdilo da je učinio pregled i popis robe u skladištu tužitelja te isto usporedio sa skladišnim karticama.** Količina robe u skladištu jednaka je količini robe koja je iskazana u knjigovodstvenoj dokumentaciji, umanjeno za robu koja je prodana krajnjim kupcima i naplaćena isključivo putem računa.

Tužitelj apsolutno bitnom činjenicom smatra da niti nadzorom nad društvom GRIT TRGOVINA d.o.o. niti nadzorom nad društvom VINJETE j.d.o.o. nije utvrđeno da bi isti djelovali u cilju zlouporabe sustava PDV-a pa navedenu tezu o tužiteljevom sudjelovanju u takvim radnjama, u danim okolnostima čini potpuno promašenom.

Iz svega proizlazi da je zaključak o sudjelovanju tužitelja u prijavarnim radnjama neosnovan, obrazložen i kontradiktoran rezultatima poreznog nadzora, dok očito nepostojanje

dokaza u cilju osporavanja prava na odbitak pretporeza, porezno tijelo kompenzira proizvoljnim konstrukcijama o zlouporabi sustava PDV-a na teret tužitelja.

Činjenica da pojedini CMR-ovi nemaju navedene sve podatke ne prejudicira nedozvoljene manipulacije robom niti dokazuje prijevarno ponašanje tužitelja. U odnosu na uskratu prava na odbitak PDV-a, porezna tijela propustila su primijeniti presude Europskog suda pravde. Za odbijanje prava na oslobođenje PDV-a na isporuke unutar Europske unije, između ostalih, značajna je presuda suda u predmetu „Teleos“ gdje je ES u svojoj izreci rekao sljedeće: *„Oslobođenje od PDV-a za isporuku dobara unutar EU-a zahtijeva da dobro fizički napusti državu iz koje se otprema. Ukoliko je isporučitelj i pouzdan i postoje računi koji pokazuju oslobođenu isporuku, nije moguće uskratiti oslobođenje od plaćanja PDV-a“*. Jedan od uvjeta za tu poreznu olakšicu je da roba mora prijeći granicu domaće države članice. Međutim, uspostavljanjem jedinstvenog tržišta, taj se uvjet za oslobođenje od PDV-a može provjeriti isključivo na temelju dokumentacije. Sud je utvrdio da je Teleos, u ulozi isporučitelja djelovao u dobroj vjeri usprkos tome što je međunarodni tovarni list (CMR) bio nevjerodostojan te je sadržavao lažne podatke. Presuda je značajna zbog toga jer se njome štite legitimna očekivanja stranaka.

Predmetni CMR-ovi nemaju nikakvih nedostataka glede sadržaja koji bi doveli u sumnju iskazane transakcije te sasvim sigurno dokazuju da su se transakcije i promet dobara odvijali u skladu s poreznim i carinskim propisima. Čl. 44. st. 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost utvrđeni su uvjeti za oslobođenje prodavatelja od PDV-a u slučaju uvoza dobara iz treće zemlje u RH (u ovom slučaju Srbije, čl. 44. st. 1. t. 26.) koji uz uvjet oslobođenja iz čl. 41. st. 1. t. a) Zakona o PDV-u da je prodavatelj namijenio robu prevesti u drugu državu članicu drugom obvezniku propisuje i sljedeće uvjete: da uvoznik u trenutku uvoza Carinskoj upravi dostavi

- svoj PDV ID broj izdan u RH ili PDV ID broj svog zastupnika
- PDV ID broj stjecatelja izdan u drugoj državi članici
- dokaz da su uvezena dobra namijenjena za prijevoz ili otpremu iz RH u drugu državu članicu (CMR-ovi).

Međutim, tužitelj posebno naglašava da za transport robe vozilom najveće dopuštene mase do 6 tona (kao što je to u konkretnom slučaju), sukladno carinskim propisima niti ne postoji obveza da ista bude praćena CMR-ovima već je prijevoz robe moguć i uz račun, otpremnicu ili drugu vjerodostojnu ispravu. Dakle, da predmetni CMR listovi uopće ne postoje, ne bi se osnovano moglo tvrditi da se osporavani promet robe nakon uvoza iz Srbije nije dogodio. Činjenica da su dostavljeni CMR-ovi stvarno bili uredni i adekvatni za prijevoz robe, potvrđuje i to što su carinskog tijela dopustila uvoz robe u carinskom postupku 42 iz Srbije kao i daljnja manipulacija robom, te da pri tome nije utvrđeno bilo kakvo kršenje carinskih propisa.

Analizom utvrđenih činjenica glede isporuka kupcu GRIT TRGOVINA d.o.o. može se zaključiti da je tužitelj djelovao u dobroj vjeri. Isti je provjerom u VIES sustavu utvrdio da je PDV ID broj kupca u vrijeme njihove suradnje bio valjan, te je prekinuo svaku suradnju kada je društvo GRIT TRGOVINA d.o.o. postalo neaktivno u Republici Sloveniji. Podaci slovenskog poreznog tijela dostavljeni poreznom tijelu o nepostojanju adresa odgovorne osobe društva Grit Trgovina d.o.o. Milana Savića te podaci o postojanju ili nepostojanju poslovnih prostora kupca, broju zaposlenih osoba, skladištima i dr. nisu relevantni za ocjenu zakonitosti poslovanja tužitelja. Tužitelj je izvršio sve nužne provjere svojeg kupca, dokumentirao je sve tražene podatke u trenutku uvoza robe u Republiku Hrvatsku te je dokazao i daljnji transport robe kupcu u drugoj državi članici, a nedostaci koje porezno tijelo opisuje temelje se na

podacima slovenskog poreznog tijela. **Takvi nedostatci odnose se na poslovanje Grit Trgovina d.o.o. te ne mogu biti od utjecaja na zakonitost poslovanja tužitelja.**

U pogledu prometa i transporta robe porezno tijelo neosnovano tvrdi da tužitelj nije dokazao promet robe prema GRIT TRGOVINA d.o.o. jer da nije dokazano gdje je roba stajala od 06.02.2017. do 08.02.2017. u Republici Sloveniji. Nedostatak isto nije dokaz da roba uopće nije isporučena u Sloveniju, niti se iz tih okolnosti može izvesti takav zaključak. Iz dokumentacije je razvidno da je prijevoz robe izvršio Milan Savić, odgovorna osoba slovenskog društva, zbog čega tužitelj nema nikakvih razloga biti upoznat kako je i gdje vršeno skladištenje robe u Sloveniji niti je dužan dokazivati takve činjenice. **Za propuste slovenskog društva GRIT TRGOVINA d.o.o. u načinu vođenja knjigovodstva i druge dokumentacije, manipulaciju robom te nedostavljanja dokumentacije poreznom tijelu o kretanju dobara, tužitelj nije niti može biti odgovoran jer sadržaj poslovnog odnosa sa slovenskim društvom nije niti može biti kontrola zakonitosti njegovog poslovanja. Na ovaj način porezni nadzor je tužitelja izložio neutemeljenom teretu zbog propusta drugog društva i opteretio ga neosnovanim osporavanjem prava na odbitak pretporeza.**

Isto tako, bez ikakvih logičnih argumenata promet predmetne robe između društva GRIT TRGOVINA d.o.o. i tužitelja porezno tijelo osporava argumentirajući da je **08.06.2018.** roba zatečena u skladišnom prostoru društva BIOMINERAL AGROSTEMIN j.d.o.o. Sav promet robe u cijelosti je obavljen u 2017. godini te je uobičajeno da se roba nalazi u skladištu kupca godinu dana nakon kupnje, posebno iz razloga što se ne radi o robi s kratkim rokom trajanja te stajanje u skladištu ne utječe na njezina svojstva i trajnost. Tržišna logika nije preduvjet poreznoj logici dok strategija poslovanja tužitelja nije od važnosti za utvrđivanje činjenica bitnih za oporezivanje stoga je potpuno promašeno i za postupak irelevantno problematiziranje smještaja robe više od godine dana od kupnje.

Tužitelj ukazuje i na matematičku netočnost utvrđenja poreznog tijela. Naime, temeljem podataka slovenskog poreznog tijela društvo GRIT TRGOVINA d.o.o. je u razdoblju od 16.12.2016.-30.04.2017. od BIOMINERAL AGROSTEMIN j.d.o.o. steklo dobara u iznosu 255.645,27 €. Međutim, unutar tog razdoblja, u kraćem periodu od 01.01.2017. do 30.04.2017. porezno tijelo navodi proknjižene obveze prema istom prodavatelju u iznosu 297.568,20 €. Nejasno je kako je u razdoblju od 4 mjeseca moguće utvrditi veći promet nego u razdoblju od 4 i pol mjeseca koje obuhvaća navedena 4 mjeseca te koja je uopće važnost tih podataka prilikom utvrđivanja poreznih obveza tužitelja. Ujedno, netočan je navod poreznog tijela kako iznos 297.568,20 € odgovara zbroju izdanih računa kupcu GRIT TRGOVINA d.o.o. i to brojevi računa od 01/VP1/02 do 04/VP1/02 jer ukupan zbroj po navedenim računima iznosi 159.011,01 €.

Na okolnost zakonitosti manipulacija robom koja je predmetom poslovnog odnosa sa slovenskim društvom, tužitelj je predložio provođenje carinskog vještačenja kako bi se utvrdilo da li knjigovodstvena i druga dokumentacija tužitelja zadovoljava carinske i porezne propise u pogledu međunarodnog prometa robom te da li ista vjerodostojno dokazuje promet robe. **Međutim, porezno tijelo propustilo je izvesti takav dokaz navodeći da tužitelj nije proveo taj dokaz!?** Naime, čl. 77. i čl. 80. OPZ-a propisano je da porezno tijelo određuje vještačenje i odlučuje o potrebi njegovog provođenja dok je čl. 65. ZUP-a propisano da vještačenje određuje službena osoba po službenoj dužnosti ili na prijedlog stranke. Dakle, notorno je da tijelo koje vodi postupak izvodi sve dokaze (pa i na prijedlog poreznog obveznika) pa navedenom odlukom porezno tijelo na tužitelja prebacuje svoje isključive procesne dužnosti bez zakonskog utemeljenja.

4) Tužitelj je sukladno ulaznom i plaćenom računu 18/P1/1 izdanom 24.04.2017. od OPG-a vl. Josip Klak u iznosu 22.000,00 kn iskoristio odbitak pretporeza u iznosu od 4.400,00 kn. Uslugu obrade tla u ime i za račun tužitelja dogovarao je Dragan Miler s kojim je tužitelj imao dogovorenu poslovnu suradnju, međutim isti tužitelj nikada nije dostavio potpisan

primjerak ugovora o suradnji. Životno je nelogično očekivati da bi tužitelj, kao i bilo tko drugi, platio uslugu koja mu nije obavljena ili nije obavljena za njega jer za to nema apsolutno nikakav razuman motiv ni gospodarsku logiku. Nedostatak pisanog ugovora ne znači *a priori* da usluga nije izvršena niti bi postojanje ugovora ili druge dokumentacije porezno tijelo smatralo opravdanom osnovom za korištenje odbitka pretporeza (što je vidljivo iz pobijanog rješenja).

Radi razjašnjenja spornih okolnosti porezno tijelo je bio dužan zatražiti očitovanje Josipa Klaka i Dragana Milera na navedene okolnosti, međutim nikakav dokaz u tom smislu nije izveden, iako se radi o činjenicama koja ide u korist tužitelja i koje je porezno tijelo *ex lege* dužan utvrditi.

Tužitelj je poreznom tijelu dostavio zapisnik od 15. veljače 2021. s rasprave u kaznenom predmetu Općinskog suda u Bjelovaru, broj K-256/2021, a koji se postupak vodi protiv Dragana Milera zbog kaznenog djela utaje iz članka 232 KZ/11. U tom postupku tužitelj sudjeluje kao oštećenik, te navedene okolnosti nesporno potvrđuju istinitost navoda tužitelja glede prijevargnog postupanja Dragana Milera u njihovim međusobnim odnosima, međutim porezno tijelo očigledno smatra nevažnim kazneni postupak protiv istoga, pri čemu se ni na koji način nije očitovao na dostavljenu dokumentaciju i njezinu važnost za odluku o pravu na odbitak pretporeza po računu Josipa Klaka.

Iz svega navedenog proizlazi da je pobijano rješenje kao i cijeli postupak nadzora opterećen nizom propusta, kontradiktornosti, neistina i neosnovanih zaključaka te da je tužitelju bez adekvatnih dokaza nezakonito utvrđeno porezno opterećenje.

DOKAZI: uvid u dokumentaciju u prilogu, provođenje poreznog i carinskog vještačenja na okolnost dokazivanja zakonitosti postupanja tužitelja prilikom uvoza robe u RH i daljnje manipulacije robom te da li je knjigovodstvena dokumentacija tužitelja dostatna za korištenje prava na odbitak pretporeza, po potrebi i drugi dokazi.

Slijedom svega navedenog, tužitelj po punomoćnicima u otvorenom roku podnosi ovu tužbu te predlaže da sud donese sljedeću

P R E S U D U

1. Tužba se uvažava.

2. Poništava se rješenje tuženika Republike Hrvatske, Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-471-02/20-01/299, URBROJ: 513-04-21-2 od 30. rujna 2021.

USPOSTAVA ODGOĐNOG UČINKA TUŽBE

S obzirom na niz istaknutih povreda postupovnih ovlaštenja prvostupanjskog poreznog tijela i tuženika te na kontradiktorne odluke tijekom postupka nadzora, tužitelj smatra da postoji velika vjerojatnost njegova uspjeha u ovom upravnom sporu. Također, izvršenjem poreznog rješenja kojim je utvrđena obveza PDV-a u iznosu od 829.032,01 kn tužitelju bi bila nanesena nenadoknativa šteta jer bi ovrha na imovini tužitelja faktički prouzrokovala prestanak društva čime bi i porezna obveza zasigurno ostala nenamirena. Tužitelj ne bi mogao podnijeti financijski teret blokade za navedeni novčani iznos, a potom po uspjehu u upravnom sporu zahtijevati povrat neosnovano zaplijenjenih sredstava budući da bi zbog nedostatnosti financijskih sredstava ovrha uzrokovala dugotrajnu blokadu računa koja bi dovela do stečaja društva te njegovog prestanka. U prilog tomu, tužitelj dostavlja račun dobiti i gubitka za 2019. i 2020. godinu iz kojeg proizlazi da kumulativna dobit tog razdoblja (2 godine) čini nešto više od 50% obveze utvrđene spornim rješenjem što evidentno potvrđuje navode o nedostatnosti financijskih sredstava tužitelja i opasnosti od stečaja u slučaju ovrhe. U svakom slučaju,

odgodni učinak tužbe ne bi bio protivan javnom interesu, štoviše, upravo je u javnom interesu kao općem interesu društva svakom članu društva biti sudionikom zakonitog postupka kada se odlučuje o njegovim pravima i obvezama, a koje je pravo tužitelju evidentno narušeno postupanjem poreznih tijela tijekom nadzora.

Slijedom navedenog, tužitelj po punomoćnicima, u smislu odredbe iz čl. 26. Zakona o upravnim sporovima predlaže da sud donese sljedeće

RJEŠENJE

Odgada se izvršenje rješenja Ministarstva financija-Porezne uprave, Područnog ureda Bjelovar, KLASA: UP/I-471-02/19-01/11, UR.BROJ: 513-07-07/21-19 od 28.04.2021. godine do pravomoćnog okončanja ovog upravnog spora.

PRIJEDLOG ZA ODREĐIVANJEM PRIVREMENE MJERE

Ukoliko sud ocijeni da nisu ispunjene zakonske pretpostavke za uspostavom odgovnog učinka tužbe, iz svih navedenih razloga izvršenjem poreznog rješenja tužitelju bi se mogla nanijeti teška i nesrazmjerna šteta, te u tom slučaju tužitelj po punomoćnicima predlaže da sud odredi

PRIVREMENU MJERU

kojom se pobijano rješenje Ministarstva financija-Porezne uprave, Područnog ureda Bjelovar, KLASA: UP/I-471-02/19-01/11, UR.BROJ: 513-07-07/21-19 od 28.04.2021. godine do pravomoćnog okončanja ovog upravnog spora.

Troškovnik:

1. Tbr. 23. OT sastav tužbe.....	2.500,00 kn
2. PDV 25%.....	625,00 kn
3. Sudska pristojba na tužbu i presudu.....	900,00 kn
<u>UKUPNO:</u>	<u>4.025,00 kn</u>

U Bjelovaru, 29. studenog 2021.

Tužitelj po pun.

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
 JUGOSLAV PURANI
 DEJAN BOSANAC
 BJELOVAR, J. Jelačića 12
 Tel. 043/243-081